

לורה נולדה בעשרים ושמונה בינואר 1924, להוריה רודולף וגרטרוד בנדר בברלין שבגרמניה טרום עליית הנאצים לשלטון. אביה, היה טייס קרב ולחם בצבא גרמניה במלחמת העולם הראשונה ואף קיבל אות הצטיינות על גבורתו. בחיים האזרחיים היה מנהל בית דפוס במרכז ברלין. אימה הייתה עקרת בית. בילדותה עברה המשפחה מספר דירות בברלין וכתוצאה, למדה לורה בארבעה בתי ספר שונים. השנים הן שנות האינפלציה הגדולה ועלית הנאציזם. על אף זאת זוכרת לורה שנים מאושרת ורמת חיים טובה. היא הייתה ילדה עצמאית, מודעת ליהדותה וכבת יחידה בילתה הרבה זמן לבדה. המשפחה חגגה את כל החגים היהודיים ולורה למדה לדבר, לקרוא ולכתוב עברית. בהיותה בת 11 קיבלה כיתתה מורה נאצית והשיעורים התנהלו בהתאם. אז גם החלו ההתנכלויות ליהודים. כתוצאה מכך, עברה לורה לבית ספר יהודי. היא הצטיינה כספורטאית וזכתה בתחרויות רבות. בשלב זה החליטה המשפחה, שגרמניה היא כבר לא המקום שהם יכולים לחיות בו. אביה החליט לבדוק מעבר להולנד לאחר שניסיונותיהם לעלות ארצה לא צלחו. לצערם לאחר הלשנה, נלקחו מהוריה הדרכונים ותבנית הולנד ירדה מהפרק. לורה עצמה הצליחה לשמור על הדרכון ובגיל 13 עברה ברכבת, בעזרת אישה זרה, להולנד. בכל זאת לאחר שבועיים הצליחו הוריה להגיע להולנד. אביה עסק במלאכות שונות ולורה הצטרפה לתנועת מכבי הצעיר. בשנת 1940, פלשו הגרמנים להולנד, הם הטילו גזרות קשות, במיוחד על היהודים. הם סגרו את תנועות הנוער וילדים רבים נשלחו למחנות השמדה מהם לא חזרו. באותו זמן החלו המשלוחים לאושוויץ אך לורה מצאה עבודה חיונית: תפירת שמלות נשף לגרמנים. היא הוגדרה כעובדת נדרשת. בדצמבר '42, בשתיים בלילה, נלקחו הוריה למחנה וסטרבורק, אבל הקשר איתם נמשך. בינואר '43, בא שוטר הולנדי לקחת גם אותה. בעורמה נלקחה ממנה תעודת העובד החיוני והיא הועברה למחנה פיכט בהולנד. המחנה היה מחנה מעבר למשלוח למחנות ההשמדה. לורה העסיקה עצמה בעבודות שונות, בעיקר טיפול בילדים. המחנה נשלט באכזריות ע"י שוטרות הולנדיות ואנשי אס. אס. לורה עבדה שעות רכות בתפירה עד שנקבלה, בשל מימונתה הרבה, לעבודה עבור "פיליפס" עובדה זו הצילה אותה בשלב זה, את שליחתה לאושוויץ. היא אימצה לעצמה אסטרטגיה של ציות ללא התחנפות. בתחילת יוני אותה שנה, הועברו כל אנשי פיליפס, לאושוויץ בירקנאו ברכבות בהמות, במסע שנמשך 3 ימים. פה מתחיל מסע העינויים של לורה במחנות ההשמדה, כולל צפיפות בלתי נסבלת עינויים וכמובן צריבת המספר על היד. מסיבה לא ברורה, היא מועברת לרייכנבך שבשלזיה ועובדת בבית חרושת, טלפונקן. היא נאלצה ביחד עם חברותיה ללכת לעבודה כל יום 5 ק"מ בטמפרטורה של מינוס 30 מעלות. התנאים היו מאד קשים והעינויים נמשכו. במשך כל התקופה, הרגישה לורה שהיא חייבת לשמור על אישיותה, זהותה ושפיותה. בעקבות פצצה שנפלה ליד המחנה, התחילו נדודים בתנאים קשים ביותר, לאזור צ'כיה ווסטפליה. העבודה עבור פיליפס, נמשכה. כאשר צבא בנות הברית, התקרב לאזור, הועברה לורה בנסיעה של 10 ימים לגרמניה בתנאי צפיפות, קור ורעב. בתום המלחמה מועברת לורה לדנמרק ושבידה ופה מתחיל החופש. היא חוזרת להולנד ובפסח 1946, מתחיל תהליך העליה לארץ. קצרה היריעה מלספר את הרפתקאותיה של לורה מכאן ואילך. בסופו של דבר היא עולה דרך נמל ליד מרסיי בעליה בלתי לגלית, לישראל, ביוני '46. גם זאת לאחר תלאות מרובות שבסופן הגיעה לורה לעתלית. לאחר כחודש, עוברת הקבוצה לקבוץ חפציבה. שם עבדה בעבודות שונות. ב-1947 פוגשת לורה עת בעלה לעתיד, עמרי והחתונה נערכת ביוני '47, ברעננה, שם שהה עמרי שקיבל שנתיים חופש מכפר מנחם. בספטמבר '47 עובר בזוג לכפר מנחם. פה הם עוברים את כל תלאות הקליטה של אותם ימים. כאן גם נולדו שלוש בנותיהם: גבי, אסתר ודינה. מאוחר יותר נולדו גם תשעת נכדיהם ושבעת ניניהם. בקבוץ עבדה לורה בעבודות שונות: מטבח, חינוך, מפעל המתכת, מחסן בגדים ולבסוף ניהלה את סניף הדואר של הקבוץ. בשנים האחרונות התרופפה בריאותה והיא זכתה לטיפולו המסור של רוני. רוב הזמן שהתה בביתה. בימים האחרונים הידרדר מצבה יותר, היא הובהלה לבית החולים ושם מצאה את מותה הלילה. הקיבוץ כולו משתתף בצער המשפחה.

יהי זכרה של לורה ברוך

אמנון זלינגר.